

- Subsidiært træffer Domstolen selv afgørelse om søgsmålet i første instans, og den anfægtede afgørelse ⁽¹⁾ annulleres i sin helhed.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale alle sagsomkostninger.

Anbringender og væsentligste argumenter

1. Første anbringende: tilsidesættelse af artikel 263 TEUF, sammenholdt med artikel 256, stk. 1, TEUF og af begrundelsespligten, eftersom Retten begik en retlig fejl ved ikke at foretage en bedømmelse af de oplysninger, som Kommissionen lagde til grund ved vedtagelsen af dens afgørelse, selv om en passende prøvelse fra Rettens side af lovligheden af Kommissionens afgørelse indebærer en vurdering af, om de oplysninger, som Kommissionen lægger til grund, er nøjagtige, troværdige og sammenhængende.
2. Andet anbringende: tilsidesættelse af artikel 41, stk. 1, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, princippet om god forvaltningsskik og artikel 12 i Rådets forordning (EU) 2015/1589 ⁽²⁾, sammenholdt med samme forordnings artikel 5, eftersom Retten begik en retlig fejl ved at foreholde appellerne, at de ikke underrettede Kommissionen under denne institutions foreløbige undersøgelse, selv om det er Kommissionen, der i henhold til pligten til at foretage en omhyggelig og upartisk undersøgelse har ansvaret for at sikre, at det råder over så fuldstændige og pålidelige oplysninger som muligt. ⁽³⁾
3. Tredje anbringende: tilsidesættelse af artikel 296, stk. 2, TEUF, og artikel 41, stk. 1 og 2, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder og begrundelsespligten, eftersom Retten ikke klart og utvetydigt angav, hvorfor LNG-projektet kunne undtages fra artikel 14 i direktiv 2004/18/EF og blive tildelt direkte til Klaipėdos Nafta, selv om den i henhold til sin pligt til at give en begrundelse skulle have redegjort for sin argumentation på en måde, der gjorde det muligt for appellerne at få kendskab til begrundelsen for den trufne afgørelse.

⁽¹⁾ Kommissionens afgørelse C(2013) 7884 final af 20.11.2013, hvorved statsstøtte SA.36740 (2013/NN) ydet af Litauen til Klaipėdos Nafta blev erklæret forenelig med det indre marked (EUT 2016, C 161, s. 1).

⁽²⁾ Rådets forordning (EU) 2015/1589 af 13.7.2015 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af artikel 108 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (EUT 2015, L 248, s. 9).

⁽³⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv nr. 2004/18/EF af 31.3.2004 om samordning af fremgangsmåderne ved indgåelse af offentlige vareindkøbskontrakter, offentlige tjenesteydelseskontrakter og offentlige bygge- og anlægskontrakter (EUT 2004, L 134, s. 114).

Sag anlagt den 21. november 2019 – Europa-Kommissionen mod Den Helleniske Republik

(Sag C-849/19)

(2020/C 19/38)

Processprog: græsk

Parter

Sagsøger: Europa-Kommissionen (ved A. Bouchagiar og C. Hermes)

Sagsøgt: Den Helleniske Republik

Sagsøgerens påstande

- Det fastslås, at Den Helleniske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 4, stk. 4, og artikel 6, stk. 1, i direktiv 92/43/EØF ⁽¹⁾ samt traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde ved ikke inden for den fastsatte frist at have fastsat alle passende bevaringsmålsætninger og passende bevaringsforanstaltninger for så vidt angår de 239 lokaliteter af fællesskabsbetydning i Grækenland, som er omfattet af Kommissionens afgørelse 2006/613/EU af 19. juli 2006 ⁽²⁾.
- Den Helleniske Republik tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Europa-Kommissionen har gjort gældende, at Den Helleniske Republik ikke inden for den fastsatte frist har vedtaget passende bevaringsmålsætninger for så vidt angår 239 lokaliteter af fællesskabsbetydning i Grækenland.

Europa-kommissionen har endvidere gjort gældende, at Den Helleniske Republik ikke inden for den fastsatte frist har fastsat passende bevaringsforanstaltninger for så vidt angår 239 lokaliteter af fællesskabsbetydning i Grækenland.

Som følge heraf har Den Helleniske Republik tilsidesat artikel 4, stk. 4, og artikel 6, stk. 1, i direktiv 92/43/EØF samt traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde.

(¹) Rådets direktiv 92/43/EØF af 21.5.1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter (EFT 1992, L 206, s. 7).

(²) Kommissionens beslutning af 19.7.2006 om vedtagelse af listen over lokaliteter af fællesskabsbetydning i det mediterrane biogeografiske område i henhold til Rådets direktiv 92/43/EØF (EUT 2006, L 259, s. 1).

Sag anlagt den 25. november 2019 – Europa-Kommissionen mod Ungarn**(Sag C-856/19)**

(2020/C 19/39)

*Processprog: ungarsk***Parter**

Sagsøger: Europa-Kommissionen (ved C. Perrin og A. Sipos, som befuldmægtigede)

Sagsøgt: Ungarn

Sagsøgerens påstande

— Det fastslås, at Ungarn har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 10, stk. 2 og 3, i Rådets direktiv 2011/64/EU af 21. juni 2011 om punktafgiftsstrukturen og -satserne for forarbejdet tobak (¹), idet det efter udløbet af overgangsperioden den 31. december 2017 har anvendt en samlet punktafgiftssats på under 60 % af den vejede gennemsnitlige detailsalgspris på cigaretter, der overgår til frit forbrug, og har opkrævet en punktafgift, der er mindre end 115 EUR pr. 1 000 stk. cigaretter.

— Ungarn tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Artikel 10, stk. 2, i Rådets direktiv 2011/64/EU af 21. juni 2011 om punktafgiftsstrukturen og -satserne for forarbejdet tobak fastsætter, at den samlede punktafgift på cigaretter fra den 1. januar 2014 udgør mindst 60 % af den vejede gennemsnitlige detailsalgspris på cigaretter, der overgår til frit forbrug, medmindre den punktafgift, som anvendes pr. 1 000 stk. cigaretter er mindst 115 EUR. Eftersom Ungarn opkræver en punktafgift, der er mindre end 115 EUR pr. 1 000 stk. cigaretter, kræves det, at denne medlemsstat anvender en punktafgiftssats, der er lig med eller over 60 % af den vejede gennemsnitlige pris.

Med henblik på at nå op på denne punktafgiftssats blev Ungarn og syv andre medlemsstater i medfør af artikel 10, stk. 2, tredje afsnit, i direktiv 2011/64/EU indrømmet en overgangsperiode, der udløb den 31. december 2017. I henhold til artikel 10, stk. 2 og 3, i direktiv 2011/64/EU skulle disse medlemsstater have været nået op på den foreskrevne punktafgiftssats ved denne periodes afslutning.